

התקפה סינית מתחלפת לסיי רוג'ין עם התקפת נגד אמריקאית, והקו מתנווד ביניהם מדי פעם כמה עשרות קילומטרים (וכמה אלפי קברים) צפונה או דרומה.

שני הצדדים הסיקו את ה' מסקנה: הקפאת החזית ע' דיפה.

הרובאי שילם. וכאן החל משחק השלום. מתוך זילזול ציני (ואולי מן הראוי לאמר: פושעני) בחיי אדם, החלו שני הצדדים הופכים את שולחן הדיונים לבמה של תעמולה, למשוך את המשא ומתן עד אין סוף כדי לזכות ביתרון פסיכולוגי עקר.

חלוקת האשמה ניתנת ל' הגדרה עונתית. בשלב הראי שון באו המכשולים בעיקר מצד הקומוניסטים, שהעמידו שורה של תביעות (כגון הנ' סיגה לקו הרוחב ה' 38) שה' יה ברור מראש כי האמריק' אים לא יסכימו להן לעולם, ציפו לדרישות אלה התנה' גות עולבנית ביותר, שהיתה מכוונת ליצור את הרושם (ב' יומני הקולנוע ובתיאורי ה' עתונות) כאילו הם המנצחים המקבלים משלחת של מנוצי' חים.

אולם כעבור כמה חדשים של משחק זה, כשמוסקבה היתה מעוניינת להרגיש את מאמצי השלום שלה, העיפו הסינים את הכדור לידיהם, הסכימו במפתיע לשורה של מה של דרישות אמריקאיות, ואז החלו האמריקאים משח' קים את אותו המשחק: מצי' גים תנאים משפילים שהסי' גים לא יכלו לקבלם.

את המחיר שילם האדם ה' משלם את כל החשבוניות ב' היסטוריה: הרובאי האפור של חיל הרגלים.

פר היה בשטח ההפקר, בין שני הצבאות. יחידות עלה ביוקר — רוב התושבים נהרגו.

ויש להניח שאותה ירידה חלה בצד השני.

בשביל מה? כמעט

חצי שנה עברה מאז פוצץ יעקב מאלק, הנציג הסוביי' טי, את הפצצה המפורסמת שלו ברדיו של אר"ם, נתן ב' זאת את האות לפתיחת ה' מו"מ על שביתת הנשק.

במשך חצי שנה זו, כש' תריסר קצינים מצוחצחים וב' עלי דרגות מבריקות שיחקו את משחק המו"מ מסביב לשולחן של קייסונג ופאנ' מונצ'ון, היו אבידות הצבא האמריקאי בלבד: 4770 ה' רוגים, 21.340 פצועים, 1750 נעדרים.

אבידות הצבא הסיני וה' צפון-קוריאי עולות, בלי ספק פי ארבע או חמש על מספר זה.

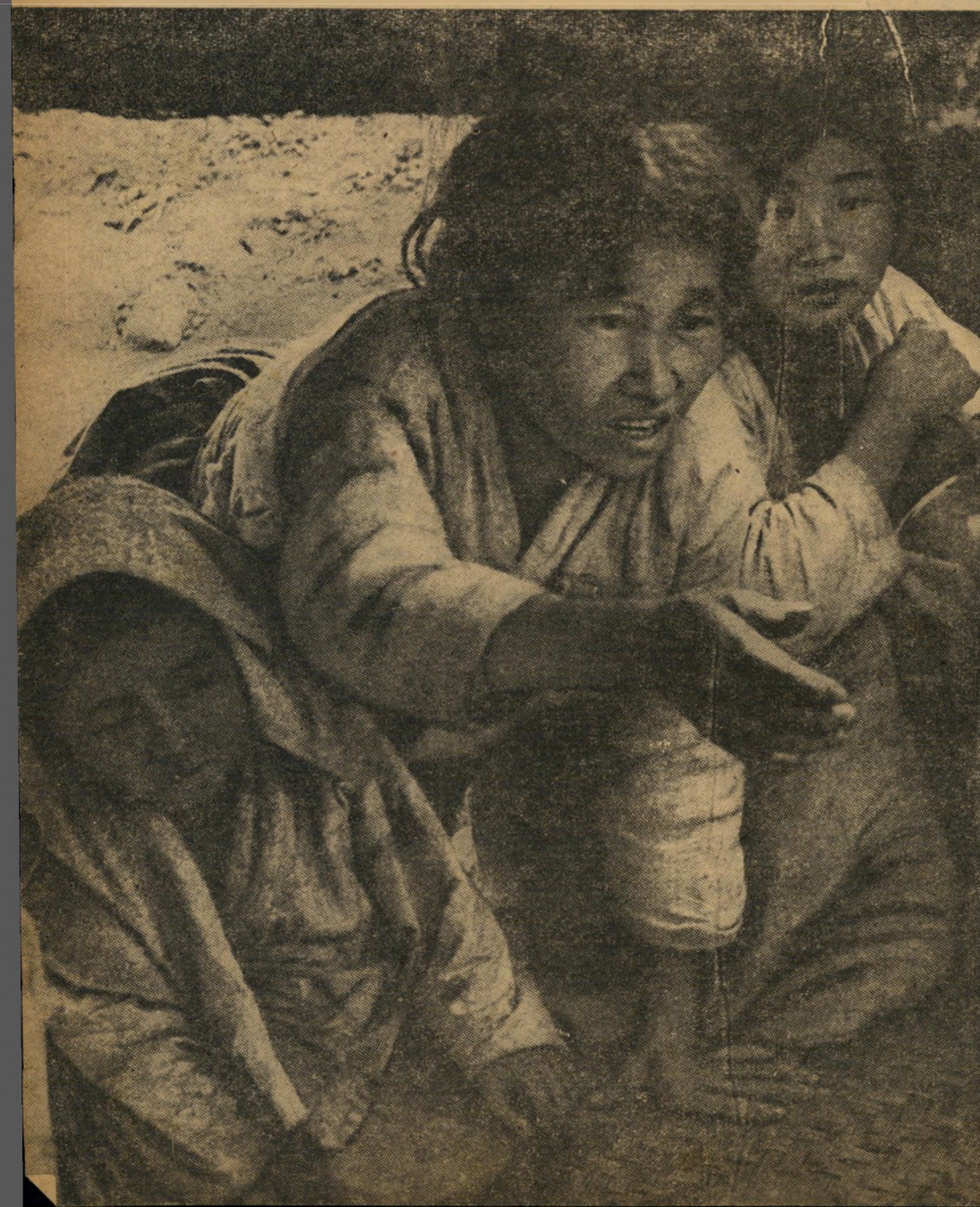
את אבידות העם הקוריאי — אזרחים שנספו בהפצצות, במחלות ושגזעו סתם ברעב, לא טרח איש לספור.

בשביל מה נהרג צבא אומ' לל זה של יצורים אנושיים? **אין הכרעה.** עוד לפני שפרץ הסכסוך הראשון בין שני הצדדים בקייסונג, היה ברור לחלוטין ששני הצדדים מעוניינים בשביתת נשק. ה' בר לא נבע כל כך מרצון טוב ופאציפיזם, תכונה שהיא נדירה למדי בקרב הקצונה ה' גבוהה של כל צבא, אלא מני' תות פשוט של המצב הצב' אי: לאף צד לא היתה כל אפשרות להשיג הכרעה לטו' בתו בחזית.

הברירה היתה: להקפיא את קו החזית הנוכחי, מחות או יותר בקרבת הגבול הקו' דם בין שתי הקוריאות, או להמשיך במשחק המלחמה ש' דמה לתנועת משור — כש'

— הקרבות שככו, החטוסים גדלו כמעט לפוצץ — קוריאים נשארו חסרי קורת'נג, חסרי'מון.

האובייקט — חייל אלמוני, בן צבאות אר"ם, נפצע. באותה שנייה בדיוק ישבו הקצינים באוהל המחומם של ועדת שביתת הנשק ונאמו על השלום.